

РЕШЕНИЕ

№ 5259

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 25.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4222** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба вх.№ 53-04-1104/19.12.2022г. по описа на ОДОП С. при ЦУ на НАП от търговско дружество „Колибри“ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Р. А. В. срещу издадения на дружеството Ревизионен акт № Р-22221019008290-091-001/01.06.2022 г. издаден от А. Г. М. – орган, възложил ревизията и М. П. Б.– ръководител на ревизията, в частите му, в които е изменен и потвърден с Решение № 1850/28.11.2022г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП.
Жалбоподателят „Колибри“ ООД излага аргументи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт, в частта му за определените данъчни задължения по ЗДДС, тъй като не са анализирани и взети под внимание представените писмени доказателства, а именно протоколи по чл.117 от ЗДДС, с които е отстранен крайният резултат от неправомерно ползван данъчен кредит . Акцентира върху обстоятелството , че с жалбата до АССГ представя описи към вече представени 2 броя протоколи по чл.117 от ЗДДС, в които надлежно са отразени номерата на фактурите, доставчиците и сумите, отразени по посочените фактури. Въвеждат се твърдения, че решаващият орган не е мотивирал, по какъв начин и как е изчислена дължимата лихва за задължения по ЗДДС за периоди м.12.2015г., м.01.2016г. до м.05.2017г., м.07, м.08, м.09 и м.12.2017г.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от процесуалният си представител адв. К., който поддържа жалбата и моли съда да отмени ревизионният акт. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът – Директора на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юриконсулт И., оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли същата като неоснователна. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно на 07.06.2022г. Жалбата до директора на Д“ОДОП“- С. при ЦУ на НАП е подадена на 20.06.2022г. /вх. № 53-06-1749 по описа на ТД –НАП С./. Решение № 1850/28.11.2022г. на Директора на Д“ОДОП“ С. е връчено по електронен път на жалбоподателя на 06.12.2022г. Жалба с вх.№ 53-04-1104/19.12.2022г. по описа на Д“ОДОП“ –С., адресирана до АССГ е подадена на 19.12.2022г. /лист 6 от делото/ т.е. в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима за разглеждане.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019008290-020- 001/17.12.2019 г., връчена на упълномощено лице на 28.02.2020 г., изменена със Заповеди №Р-22221019008290-020-002/22.01.2020 г., №Р-22221019008290-020-003/20.08.2020 г., №Р-22221019008290-020-004/29.09.2020 г., №Р-22221019008290-020- 005/22.10.2020 г., спряна със Заповед №Р-22221019008290-023-001/06.04.2020 г., възобновена със Заповед №Р-22221019008290-143-001/07.07.2020, е възложено извършването на ревизия на „КОЛИБРИ“ ООД за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2013 г. до м. 10.2019 г. и за корпоративен данък за данъчни периоди от 2013 г. до 2019 г. ЗВР са издадени от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-803/07.06.2017г. на Директора на ТД на НАП С., както и със Заповед № РД-01-128818.02.2020г. на Директора на ТД на НАП –С..

С Решение от 22.01.202 г. издадено от А. Г. М., в качеството ѝ на началник сектор при ТД на НАП С. разглеждането и решаването на преписката е иззето от А. Б. Г., в качеството ѝ на ръководител на ревизията и А. Б. Т. - ревизор и е възложено на М. П. Б. - ръководител на ревизията и З. Г. Д. - ревизор.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019008290-092-001 /30.03.2022 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е постъпило писмено възражение срещу констатациите в РД вх. 53-00-1849#3/10.05.2022 г., което е разгледано от органите по приходите по същество и е прието за неоснователно.

С възражението си жалбоподателят е представил доказателства, че е извършил корекция на допуснати счетоводни грешки /погрешно включени фактури в Дневниците за покупки/, чрез издаването на протоколи по чл. 117 от ЗДДС, органите

по приходите са посочили, че така наречените от жалбоподателя „счетоводни грешки“ са коригирани по ред и начин, който не съществува като законосъобразен процесуален ред в данъчните закони. В РА, органите по приходите са посочили, че корекция с протокол по чл. 117, ал. 2 се извършва съгласно чл. 117, ал. 4 от ЗДДС, при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издаден протокол, лицето издава нов Протокол, който задължително съдържа определени реквизити. Този процесуален ред обаче, според тях се прилага само в случаите, когато се извършва корекция на доставки, за които данъкът се начислява от получателя - в изрично записаните от закона случаи. Корекции при погрешно издадени и включени фактури, които променят резултата за периода, се извършват по реда на чл. 126 от ЗДДС. Конкретният случай попада в хипотезата на ал. 3, т. 2 на чл. 126, тъй като процесните фактури са отразени неправилно в отчетните регистри, и предвид това, извършените от лицето корекции не са признати при издаването на РА. Ревизията приключва с РА№Р-22221019008290-091-001/01.06.2022 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. .

С Решение № 1850/28.11.2022Г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, ревизионният акт е отменен в оспорената му част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.12.2015г., от м.01.2016г. до м.05.2017г., м.07, м.08, м.09. и м.12.2017г., м.05, м.06., м.07, м.08 и м.09. 2019г., ведно със съответните лихви . Със същото Решение, директора на Дирекция „ОДОП“ –С. е изменил РА в оспорената му част, като установените задължения по ЗКПО за 2018г. в размер на 99 038,08 лева е определил на 24 225,44 лева, ведно със съответните лихви. Установените задължения за лихви по ЗДДС за данъчни периоди м.12.2015г., от м.01.2016г. до м.05.2017г., м.07, м.08, м.09. и м.12.2017г. са определени в по –нисък размер, като за всеки месец конкретно са посочени в диспозитива на решението на директора на Д“ОДОП“ –С.. Със същото решение е потвърден РА в оспорената му част за установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 04. м 05, м. 07, м. 08. м. 11 и м. 12.2018г. и в частта на установения резултат по ЗКПО за данъчни периоди 2015 г., 2016 г. и 2017г. ведно със съответните лихви.

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионният акт, в частта в която е изменен и в частта в която е потвърден с цитираното решение на директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

Решаващият орган е приел, че независимо, че от дружеството не е спазен редът за коригиране на грешки, описан в разпоредбата па чл. 126 от ЗДДС, то е издало Протоколи съответно с №[ЕГН] и №[ЕГН] от 31.01.2018 г., №[ЕГН] и №000001004 от 21.02.2018 г., №[ЕГН]/28.02.2018 и №[ЕГН] от 20.03.2018 г., които са включени в Дневниците за продажби за м. 01, м. 02 и м. 03.2018 г. С тях е начислен данък по погрешно отразените фактури и с включването им лицето е увеличило резултата по СД за трите данъчни периоди. При проверка в електронния регистър па НАП се установява, че с подадените СД е деклариран данък за внасяне съответно в размери 104 758,53 лв., 138 747,70 лв. и 31 378,00 лв., който е внесен. По този начин е отстранен крайният резултат от неправомерно ползвания данъчен кредит. Тъй като лицето не е включило издадените протоколи в периодите, в които е ползван данъчният кредит, а в по-късни периоди, то за времето на неправомерно ползвания данъчен кредит до извършване на корекцията на дружеството е начислил лихви по

ЗЛВТДПДВ.

Процесната ревизия е първа за установяване на задължения по ЗДДС и ЗКПО за спорните периоди.

С цел установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество са предприети процесуални действия, подробно описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

В съдебното производство с депозираната пред съда жалба са представени допълнително описи към протокол № [ЕГН]/20.02.2018г. и към протокол № [ЕГН]/28.02.2018г. и двата издадени на основание чл.117 от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма и спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Според разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

От събраните по делото доказателствата съдът констатира, че съставът на органите по приходите, издал оспорения РА, е формиран в противоречие с правилата на материалния закон и ревизионният акт е нищожен, като издаден от некомпетентни органи.

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221019008290-020-001/17.12.2019 г., издадена от А. Г. М., на длъжност Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" при ТД на НАП – С., с която е определено ревизията да се извърши от А. Б. Г., на длъжност Главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) и А. Б. Т., на длъжност Старши инспектор по приходите.

Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагането на ревизия. Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, РА се издава от органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизията. Ръководител на ревизията е този орган по приходите, посочен в заповедта за възлагане (чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК), а органът, възложил ревизията, е органът по приходите, на който са делегирани правомощията за това по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. В Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по т. д. № 10/2016 г. на ВАС изрично е прието, че "за да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, последният следва да е издаден съвместно от две лица: 1. от органа, имащ качеството на "възложил ревизията", определен за това с акт на Директора на компетентната териториална Дирекция и 2. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на същата. Единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, а другият - от първия, въз основа на заповедта за възлагане на ревизия чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

Няма спор, че в конкретния случай ревизионното производство е образувано с

горепосочената ЗВР, издадена от А. М. на длъжност Началник сектор "Ревизии" в отдел "Ревизии" към Дирекция "Контрол" при ТД на НАП С., която безспорно е притежавала персонална материална компетентност за издаването на РА съгласно приложената по делото Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП – С. (л. 155 – л.157 от делото).

По делото се съдържа Решение № Р-22321019008290/22.01.2020 г. /номерът на решението е посочен на лист 159 от делото/ за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка. Решението е издадено от А. Г. М. , на длъжност началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" при ТД на НАП – С.. Не е спорно, че с процесното решение на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК разглеждането и решаването на образуваната ревизия е иззета, както от ръководителя на ревизията А. Б. Г., така и от старши инспектор А. Б. Т. и е определен нов ръководител на ревизията –М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите, на когото са възложени правомощията на А. Б. Г. и е в качеството на ревизор е определена З. Г. Д., вместо А. Б. Т..

В мотивите на посоченото решение за изземване се посочва, че същото се издава, с оглед предстоящото преназначаване на А. Б. Т. от старши инспектор по приходите в отдел „Ревизии“ в отдел „Проверки“, И. П. със Заповед № 199/15.01.2020г. По делото е приложена цитираната заповед за преназначаване на А. Т., считано от 01.02.2020г. По отношение на иззетата компетентност от ръководителя на ревизията А. Б. Г. и възлагане правомощията ѝ на М. П. Б. не са посочени фактически основания, освен че екипът на М. Б. е с по-ниска натовареност. Процесното Решение от 22.01.2020г. е издадено на основание чл.7 ал.3 от ДОПК.

Издадена е от А. Г. М. и нова ЗИЗВР № Р- 22221019008290-020-002/22.01.2020 г., с която са определени за извършване на ревизията М. П. Б. – Главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) и З. Г. Д. – старши инспектор по приходите (л. 99 от делото).

Съгласно чл. 113, ал. 3 от ДОПК органът, възложил ревизията, притежава материална компетентност да издаде по реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК ЗВР, с която да измени издадена от него предходна ЗВР, в т. ч. и за изменение на определените с нея ревизиращи органи, но когато това е обусловено от изземване по чл. 7, ал. 3 от ДОПК, е необходимо преди това изземването да е направено от компетентния за това орган със законосъобразен акт. От разпоредбата на чл. 7, ал. 3 от ДОПК следва правилото за неизменност на компетентния орган по приходите за разглеждане и решаване на конкретен въпрос или преписка. Изключение е изземването на разглеждането и решаването на въпроса/преписката и възлагането им на друг орган, а предпоставките за това са изчерпателно регламентирани в закона в приложимата му редакция.

Съгласно чл. 7, ал. 3 от ДОПК (в редакция в сила към процесния период) определен в закона горестоящ орган може да изземе разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка от компетентния орган по приходите, съответно от публичния изпълнител, в случаите когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, и да възложи правомощията по разглеждането и решаването им на друг орган, съответно публичен изпълнител, равен по степен на този, от когото е

иззета преписката или въпросът. Следователно законът допуска горестоящ орган да изземе разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка от компетентен орган по приходите и при изчерпателно изброени хипотези - отвод, самоотвод или трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Нормата на чл. 7, ал. 3 от ДОПК е специална и допуска изземване на компетентност само в строго определени случаи, и служи като гаранция, че ревизионните актове се издават при условията на обективност, безпристрастност и законосъобразност.

В чл. 7, ал. 3 от ДОПК е определен и компетентният орган, който при наличие на предвидените в същата разпоредба случаи следва да изземе преписката и да я възложи на друг равен по степен орган, и това е определеният в закона горестоящ орган. Началникът на сектор е горестоящ по отношение на органите по приходите на експертни длъжностни предвид йерархията по чл. 7, ал. 1 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП), но не е определен в закона горестоящ орган по смисъла на чл. 7, ал. 3 от ДОПК. При действието на чл. 7, ал. 3 от ЗНАП правомощието по чл. 7, ал. 3 от ДОПК е част от компетентността на изпълнителния и на териториалния директор или на определени от тях служители на агенцията. Съгласно чл. 7, ал. 3 от ЗНАП изпълнителният директор и териториалният директор упражняват правомощията по чл. 7, ал. 3 от ДОПК и могат да оправомощават със заповед своите заместници или да определят други служители от агенцията да упражняват техни правомощия.

В случая решението по чл. 7, ал. 3 от ДОПК е издадено от органа, възложил ревизията – А. Г. М., която не е оправомощена от изпълнителния директор на НАП или от териториалния директор с тези правомощия. Със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП – С. тя е определена само като орган, който възлага ревизии.

По делото липсват доказателства за възлагането на А. Г. М., заемаща длъжността началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" при ТД на НАП – С., на правомощия да издава решения по чл. 7, ал. 3 от ДОПК от изпълнителния директор или териториалния директор. Заповедта на териториалния директор, с която ѝ се възлагат правомощия да издава заповеди за възлагане на ревизии, не я оправомощава да постановява решения по чл. 7, ал. 3 ДОПК за изземване разглеждането и решаването на преписка от компетентния орган по приходите, доколкото това не е изрично посочено.

Представената по делото Заповед № РД-01-128/18.02.2020г./ лист 25-26 от делото/ на Директора на ТД на НАП С., която вече съдържа

оправомощаване на служители да упражняват правомощия по чл.7 ал.3 от ДОПК е неотнормисима тъй като е издадена след датата на издаване на Решението от **22.01.2020г.** / лист 171-172 от делото/. Към момента на издаване на Решение от 22.01.2020г. няма доказателства, затова че А. Г. М. е била оправомощена от териториалния директор или изпълнителния директор на НАП да постановява решения по чл.7 ал.3 от ДОПК. В този смисъл не би могло да се счита и за „оправомощаване“ , полученото „съгласие от Д. З. “ – и.д. директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., поставено като собственоръчно изписана резолюция на писмо без номер и без дата, подписано от Началник сектор „Ревизии“ – А. М., приложено на лист 160 от делото, тъй като същото не кореспондира с нормата на чл.7 ал.3 от ДОПК, а е изготвено в пълно противоречие със същата. По –високата натовареност на органите по приходите не е измежд законовите основания за изземване на ревизионното производство и възлагането му на друг ревизиращ екип. С посочените действия грубо са нарушени принципите на законност и обективност, регламентирани в чл.2 и чл.3 от ДОПК.

Въпреки многократно дадените от съда конкретни и ясни указания на ответника, както с нарочно определение, така и в проведени открити съдебни заседания да ангажира доказателства, както във връзка с приложенията на нормата на чл.7 ал.3 от ДОПК, така и с оправомощаване на органа по приходите А. М. да упражнява правомощия по чл.7 ал.3 от ДОПК , такива валидни доказателства не са представени.

Поради това изземването на преписката от органа, възложил ревизията от А. Б. Г. –ръководител на ревизията и от А. Б. Т. –старши инспектор по приходите и възлагането ѝ на М. П. Б. и З. Г. Д. е нищожно процесуално действие. То опорочава последващото изменение на ЗВР с определяне на друг ръководител на ревизиращия екип. Без да е надлежно възложена преписката на М. П. Б. и З. Г. Д. и те да са определени правомерно за ръководител на ревизиращия екип и ревизор следва да се приеме, че не е възникнало правомощието им да участват в състава на органите по приходите по чл. 119, ал. 2 от ДОПК за издаване на РД и РА. След като решението за изземване на конкретната преписка от първоначално определения ръководител на ревизията е издадено от органи, които не притежават правомощия за издаването им, то следва да се приеме, че новоопределеният като ръководител на ревизията орган по приходите и новоопределеният старши инспектор по приходите, въз основа решението за изземване на правомощия, не притежава съответната материална компетентност. Актът при липса на компетентност на издалия го орган е нищожен. С оглед предвидената в закона съвместна компетентност на

издателите на РА, опорочаването на участието дори и само на единия от тях влече нищожност на ревизионния акт като цяло. (В този смисъл Решение № 3411 от 11.04.2022 г. по адм. д. № 6876/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 1416 от 03.02.2021 г. по адм. д. № 10651/2020 по описа на ВАС, Решение № 6782 от 23.05.2018 г. по адм. д. № 420/2018 г. по описа на ВАС, Решение № 10374 от 16.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 12482/2021 г., Решение № 6782 от 23.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 420/2018 г. и др.)

Отделно от това за иззетите правомощия от ръководителя на ревизията А. Б. Г. не са посочени никакви основания, които да кореспондират с някоя от хипотезите на чл.7 ал.3 от ДОПК / в редакцията му относима към момента на издаване на решение от 22.01.2020г./, а именно – когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, което е самостоятелно основание, въз основа на което съдът следва да приеме, че процесният ревизионен акт е издаден от некомпетентен орган.

Издаването на РА от лице, при липса на компетентност, прави същия нищожен, непораждащ правни последици. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на РА - аргумент от чл. 160, ал. 2 от ДОПК. Липсата на компетентност у издателя на оспорения РА прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предполага обявяването ѝ. Нищожният ревизионен акт не поражда правни последици, което предполага обявяването и, без да се разглежда спора по същество и без да се обсъждат доводите и възраженията на страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 5 от ДОПК (нова, ДВ., бр. 105/2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) при обявяване на РА за нищожен от съда се прилага чл. 173, ал. 2 от АПК. В чл. 173, ал. 2 от АПК е предвидено, че извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Визираната разпоредба на чл. 160, ал. 5 от ДОПК е процесуална и поради липсата на изрична преходна разпоредба в ДОПК, следва да бъде приложена от деня на влизането ѝ в сила - 01.01.2021 г. спрямо всички висящи спорове. Въз основа на това, административната преписка следва да бъде изпратена на компетентния орган по приходите при ТД на НАП - С., който да съобрази при произнасянето си дадените

по-горе указания по тълкуването и прилагането на закона. В тази насока и Решение № 3411/11.04.2022 г., постановено по адм. дело № 6876/2021 г. по описа на ВАС.

С оглед изхода на спора и на основание чл.161 ал.1 от ДОПК искането за присъждане на разноски от процесуалния представител на жалбоподателя е основателно и следва да бъде уважено. Претендираните разноски са в размер на 50 лева за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 18 180 лева, за което са представени писмени доказателства заплащане по банков път, включително и фактура.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 2 във връзка с ал. 5 от ДОПК, Административен съд – София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт № Р-22221019008290-091-001/01.06.2022 г. издаден от А. Г. М. – орган, възложил ревизията и М. П. Б.– ръководител на ревизията, в частите му в които е изменен и потвърден с Решение № 1850/28.11.2022г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП.

ИЗПРАЩА на основание чл. 173, ал.2 от АПК, вр. чл. 160, ал. 5 от ДОПК, делото като административна преписка на Директора на Териториална дирекция на НАП– С., който следва да съобрази съдържашите се в мотивите на настоящия съдебен акт задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Колибри“ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Р. А. В., направените по делото разноски в размер на 18 230 /осемнадесет хиляди, двеста и тридесет / лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

